

Erzsébetváros és vidéke.

Társadalmi, közművelődési, közigazgatási és közgazdasági hetilap.

Előfizetési árak: Egész évre 6 K, félévre 3 K, negyedévre 1 K 50 f, egyes szám 12 f. Hivatalos hirdetések díja: 100 szó után 4 K, minden megkezdett további 100 szó után 1 K 50 f. Nyilttéri közlemények soronkint 30 f. Egyéb hirdetések díjai a kiadóhivatalban tudhatók meg.

Megjelenik
minden vasárnap.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőség címére küldendők.
Kéziratokat nem adunk vissza.
Névtelenül beküldött ezikkeket lapunkban nem közölhetünk.

Évfordulón.

Lapunk a mai nappal második évfolyamát kezdi meg. A kezdet nehézségeivel küzdöttünk ezelőtt egy évvel, mikor lapunkat útnak indítottuk. A bizonytalanság útján állottunk s lelki szemeinkkel kísértük lapunkat olvasóinkhoz. Aggódva, reménykedve léptünk a nyilvánosság elé.

A hosszú és fáradságosnak ígérkező év, mint egy óriás állott lelkiszemeink előtt.

Egy óriás, kivel meg kell küzdeni s kit le kell győzni. — A küzdelem heves vala, a győzelem pedig fényes. Mi győztünk, mert az elmúlt év bizonyosságot tett arról, hogy lapunkra csakugyan szükség van. Szükség van pedig nemcsak azért, mert vármegyénk egyetlen városa s ennek intelligens közönsége megkívánja ezt; hanem szükség van azért is, mert e kis lap van hivatta azoknak az üdvös eszméknek felszínre hozásával, tárgyalásával, melyeknek tárgyalása közművelődési, közgazdasági, közegészségi, társadalmi, ipari és kereskedelmi szempontokból e városnak jövőjét hordozzák magukban. S vajjon az elmúlt egy év alatt értünk-e el valami

eredményt lapunk útján? Mondhatjuk, hogy igen. Akkor, mikor e lap első lépését tette meg, még igen sokan voltak azok sorában, kik e helyi újságocskának fejére kimondták a halált. Nem gondoltak arra, hogy e lap nem lesz szolgálja az igazságtalanságnak, a békebontásnak, az erkölcs- és jellemtelenségnek; hanem szolgálja lesz a közjónak, gyámolítója a gyengéknek, öre az igaz hazafiságnak, segítkeze a közösmunka embereinek, tükre a város minden mozgalmának, képe önmagunknak. Ma már meggyőződött e város minden békéstermészetű lakója, — még azok is, kik kezdetben talán félelemmel tekintettek lapunkra, — hogy az „Erzsébetváros és vidéke“ megfelelt céljának s első számában kifejtett programját megtartotta becsületesen. S most, midőn egy év előtti programunkat itt újból megismételjük, ígéretet teszünk, hogy e lap t. olvasói számára ezután is szolgálni kívánjuk a jót, a nemeset. Ápolni fogjuk az egyetértés szellemét. Küzdeni fogunk e város javáért. Küzdeni fogunk városunk minden polgárának előrehaladásáért. Mint eddig, úgy ezután is arra törekedünk, hogy lapunkat szívesen ve-

gye minden olvasónk s abban megtalálja ki-kí a haladást, a célt, melyet elérni kívánunk. Igéretünket azonban ahhoz a feltételhez kell kössük, hogy nehéz munkánkban önzetlen jóakarókra találunk olvasóinkban.

Célunkat csak úgy érhetjük el, ha t. olvasóink mindig mellettünk harcolnak, velünk éreznek s bizalmukkal erőt kölcsönöznek nekünk a kitartáshoz, a munkához.

E város mindenlakója tekintse magának e lapot s ez új év kezdetétől végig legyen figyelmes olvasója ennek s meg fog győződni arról, hogy a mit nyújthat olvasóinak, az mindazon eszmék körül fog mozogni, melyeket programunkba felvettünk. — Van-e, lehet-e e városnak s vidékének csak egy fia is, ki programunkat el ne fogadná, azokat érvényre emelné akarni? Nincs. Fel tehát s az egy évvel ezelőtt kibontott zászló alá minél többen álljunk, hogy célunkat legalább megközelítendő, méltók és hasonlók lehessünk más vidéki városok haladásához! A fejlődés, a haladás korszakát éljük ma s nem maradhatunk más, hasonló ember-társaink között művelődésben, iparban,

TÁRCA.

Újév.

Boldog újévet kívánok! Még a veréb is ezt csiripeli a fán — január elején. Miért ne? Ezen a napon nem mondják azt, jó napot kívánok, alászolgája. Nem, ezen a jeles napon minden ilyen közönséges, elcsépelet köszönés otthon marad. Ellenben vígan kiabálják nekünk, boldogan kívánjuk másnak az új évet. De így is van az rendjén, mert, ha valami szórakozott ember hólmí jó napot kíván, akaratlanul analfabétának nézzük: nini, a jámbor nem tudja, hogy ma más nótá járja. Egy szóval, aki azt tartja magáról, hogy Európában él, annak szoros kötelessége a szájára vígyázni és rekedté kiabálni magát az újév tiszteletére.

Szegény újév! mi mindent várnak tőle! nem hiszem, hogy annyi jót tudna hozni a mennyi követelése van vele szemben mindenkinek.

Megrohanják, mint a hitelezők a csőd felé evező adóst és kamatos kamattal követelik tőle mindenféle reménységnek a beteljesedését. Pedig a tisztelt újév nagy kópé. Iger mindent, esküdjözik égre földre, hogy mi mindent hoz a tarisz-

nyájában, mennyire igazságos, bőkezű lesz, aztán a végén kiszül, hogy ő épen olyan kis szédelőgő, mint tisztelt elődje.

Valószínűleg ezért bucsuzik el tőle Szilveszter estéjén mindenki olyan örömmel, — azt gondolva, no, te is becsaptál, vigyen el a manó. Csak egy babszemnyi filozofia kell hozzá és megnyugodhatunk benne, hogy egyik újév 1903, a másik pedig 1904, azaz egyik 19, a másik 1 híjján 20. Egyik se hoz sem többet, sem kevesebbet a másikkal.

Miért? Mert mi emberek vagyunk csak olyan gyarlók, hogy feldaraboljuk az időt egyes szakaszokra. Ezeket elnevezzük éveknek. Még ezt a 365 napos kis darabot is felváltjuk aprópénzre — hónapokra, hetekre, napokra. Az idő egykedvűen telik, nem törődve a mi cirkulusainkkal, évszámításunkkal. Nem hoz egyik szakasz se többet a másikkal, — de nem is akar többet hozni. Mert az örökkévalóságra nézve minden időpont egyforma. Mi reánk nézve — nem. Mert mi is véges ideig bolygunk ezen a világon.

Ettől sokat várunk, keveset kapunk. A mit ma el nem értünk, azt hisszük, elérjük holnap. Ezért tulajdonítunk különösebb fontosságot az új éveknek. És bármennyire legyenek is önzők az emberek, bármennyire küzdenek is egymás ellen

nyájas orcával, mind úgy érzik, hogy az új évben, legalább az első napon testvérek, a kik mindnyájan várják a sült galambot, ki fizetés-emelést, ki kinevezést, ki feleséget, ki jegygyűrűt, ki osztálysorsjátéku főnyereményt, ki pedig csak — újévi borraivalót.

Mert valami érdekes tünemény az, hogy mennyi jámbor felebarátunk használja ki ábrándos hitünket, újévi reménységeinket azzal, hogy szépen megpumpol bennünket. Újév napján ez a divat; ez a kettő el nem maradhat: boldog újévet kívánás és a — baksis. Ez az újévi kedves, tiszteletreméltó szokás mintegy példázza, milyen lesz — az újév: mi várunk tőle, pedig — ő lapítja meg boldogtalan zsebeinket! Az élettől is várunk sokat, nagyon sokat, pedig a végén mi maradunk a vesztések.

A harmadik, negyedik napon pedig már ismét belezöttyenünk a rendes kerékvágásba; morzsolgatni kezdjük mindennapi megszokott teendőinket, zsörtölődünk, dohogunk, szidjuk a világ igazságtalanságát; a pénzt, amely mindig csak megy tőlünk, de sohasem jön, a főnyereményt, amely mindig elkerül, a kinevezést, mely csak nem akar megjelenni a hivatalos lapban, és így tovább Mire pedig a most kezdett újévnek kifelé áll a rúdja, örömmel fogunk rajta túladni s az újévi hitegetés, önámítás, spekulálás

